

Gennemførelse for dette Ting; jeg ved, hvilke Anstrengelser jeg gjorde, men jeg blev standset deri. Derved kom vi ind paa denne, efter min fulde Overbevisning, altfor urimelige Udgift til dette Anlæg. Vi have slet ikke overset og have slet ikke kunnet overse, hvilken endelig Udgift, og endnu mindre, hvilken aarlig Driftsudgift vi derved vilde drives til, hvor vidt det vilde føre os. Nu staa vi, som nævnt ogsaa af den højtærede Konseilspræsident forgangen Dag, ved en endelig Udgift af omtrent 10 Mill. Kr., og inden længe vil det vise sig, at vi ere komne op til en aarlig Driftsudgift af næsten 2 Mill. Kr. til disse Hospitalsanlæg og alt, hvad dermed staaer i Forbindelse — jeg tænker her selvfølgelig ogsaa paa den Forhøjelse, som Universitetets ordinære Budget har modtaget i den Anledning. Jeg nævner dette med Flid, fordi jeg tror, at Øjeblikket er inde til at minde hinanden i dette Ting om, at det ikke gaar an at tage saa ukritisk paa saadanne Spørgsmaal, som vi have gjort. Her maa øves Kritik. Fejlen er den, at det er Autoriteterne, der faa Lov til at fremkomme med deres Forslag, de møde, naar de komme til Ministerierne, ikke den fornødne Kritik, og naar de saa ogsaa komme hertil og heller ikke møde Kritik, er det, at vi binde os til disse store Udgifter, som gaa langt videre, end de burde.

Nu mener jeg, at Skylden herfor væsentligt ligger i Forberedelsen, og derfor er det, jeg gaar ind paa dette Spørgsmaal i den Udstrækning, som jeg gør. Hvis vi nu skulle til at skaffe Plads for vore Samlinger, er det rigtigt, at Sagen i Forvejen bliver undersøgt paa en saadan Maade, at der kan blive taget økonomiske Hensyn, og Sagen ikke overlades til Autoriteterne, i det hele taget til de paagældende Embedsmænd, som have med Bestyrelsen af saadanne Forhold at gøre. Thi enten det nu er ved Rigshospitalet eller ved Museerne, saa have de Interesse i at faa den største og bedst mulige Plads, de kunne faa. Arkitekterne, der faa den Opgave at skulle projekttere Bygninger til de paagældende Øjemed, have jo deres Arkitektære at værne om. Man kan ikke bebrejde dem, at de bestræbe sig i den Retning. For dem er det et Spørgsmaal af Vigtighed, at de kunne faa saa meget at udrette og faa Lejlighed til at udrette det saa godt som paa nogen Maade muligt, det kan man ikke bebrejde dem. Men det, vi skulle iagttage, er, hvilken Evne Staten har til at bære de Byrder, som alt

dette medfører. Det er dette Hensyn, som ikke er blevet iagttaget ved mange Lejligheder; det blev ikke iagttaget, da vi vedtog den nye Postbygning, som nu bygges ved Banegarden, og nu skulle vi, naar den gamle Postgaard inden lang Tid abandonneres, til efter en større Maalestok at skaffe Plads til Telegrafvæsenet. Hvis vi saa gaa frem paa samme Maade og lade Arkitekter og Autoriteter være ene om at bestemme, hvad det skal koste, og ikke herfra øve Kritik, eller hvis der ikke bliver Lejlighed til at faa hele Spørgsmaalet under kritisk Behandling, inden det kommer til at foreligge her, saa er det, at vi drages ind i saadanne store Udgifter, som selvfølgelig svække Statskassen. Jeg tror, det er paa Tide at gøre disse Bemærkninger.

Da jeg er ved at omtale Bygningsvæsenet, vil jeg gøre endnu en Bemærkning. Nu, da Kultusministeriets Flytning til Staldmestergaarden er gennemført, ser jeg et lille, venligt Hus ligge inde i Gaarden. Jeg har hørt, at det er dømt til at skulle nedrives, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde være lidt af en Vandalisme at rive det ned. Bygningen har for Tiden en hensigtsmæssig Anvendelse; om den kan vedblive at have den samme Anvendelse, skal jeg ikke udtale mig om, men der kan saa i alt Fald findes en anden Anvendelse derfor. Noget lignende gælder nogle Bygninger, som ligge i den Gaard, som fremkommer mellem det gamle Arkiv, det nye Rigsarkiv og det kongelige Bibliotek. De se i dette Øjeblik ret uanselige ud, men ere, saa vidt jeg kan skønne, ret solidt byggede og ville meget vel kunne finde hensigtsmæssig Anvendelse. De, som nu i stærke Udtryk tale om Skønhedshensyn og alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, kræve dem nedrevne, men jeg tror ikke, de ligge i Vejen for nogen Ting, og nu staa de der en Gang. Jeg henleder derfor ærede Ministres Opmærksomhed paa, at det efter mit Skøn vilde være Ødselhed at give sig til at rive disse Huse ned, jeg tror tværtimod, at der endog er øjeblikkelig Brug for dem, naar de blive Genstand for mindre Omdannelser og Istandsættelser, som gøre dem tjenlige til den Anvendelse, man vil give dem. De gamle Vagtbygninger, som ligge mellem disse Huse og det nye Rigsarkiv, skønner jeg maa fjernes, for de ville neppe kunne anvendes til nyttige Ting.

Maatte jeg nævne, at jeg synes, det er lidt for meget paa ny at give sig til at dekorere Viborg Domkirke efter den Maale-